

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupený Mgr. Robertem Kaše, advokátem se sídlem Pražská 43, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: M. P., ční stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2013, č. j. 57 A 3/2011 – 56,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2013, č. j. 57 A 3/2011 – 56, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, čj. RR/111/11. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 12. 4. 2005 stěžovatel ohlásil stavebnímu úřadu Obecní úřad Líštiny drobnou stavbu kolny na náradí na pozemcích parc. č. 13/13 a 24/1 v k.ú. Košetice u Hunčic.

Stavební úřad stěžovateli přípisem ze dne 14. 4. 2005, č. j. 248/04/05/Op (číslovka 8 v čísle 248 je přepsána propisovací tužkou) sdělil podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), že proti provedení drobné stavby v rozsahu uvedeném v ohlášení nemá námitek. Sdělení bylo stěžovateli doručeno dne 14. 4. 2005.

Přípisem ze dne 26. 5. 2005, č. j. 740/05, Městský úřad Město Touškov, stavební úřad, vyzval Obecní úřad Líštiny, aby ve stanovené lhůtě sdělení k ohlášení drobné stavby

stěžovatele zrušil, neboť dle místního šetření ze dne 23. 5. 2005 zasahuje stavba kolny na náradí do stavby stávající žumpy, o jejímž odstranění je vedeno řízení.

Obecní úřad Líštiny stěžovateli přípisem ze dne 31. 5. 2005, zn. 416/05/05/Op, sdělil, že na základě výzvy stavebního úřadu Městského úřadu Města Touškov v celém rozsahu své sdělení ze dne 14. 4. 2005, č. j. 248/04/05/Op, ruší.

Městský úřad Město Touškov, orgán státního stavebního dohledu, stěžovatele přípisem ze dne 7. 6. 2005, č. j. 832/05, vyzval k okamžitému zastavení prací na stavbě podle § 102 odst. 5 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb. Správní orgán zde uvedl, že sdělení k ohlášení stavby ze dne 14. 4. 2005, č. j. 248/04/05/Op, bylo zrušeno sdělením ze dne 31. 5. 2005, zn. 416/05/05/Op. Stavba kolny na náradí zasahuje do stávající stavby žumpy, o jejímž odstranění je vedeno řízení. Správní orgán stěžovatele současně upozornil na to, že nesplnění výzvy je přestupkem podle § 105 odst. 1 stavebního zákona.

Rozhodnutím Městského úřadu Nýřany, stavebního úřadu, ze dne 29. 9. 2010, č. j. OV-Mrá/7739/2010, bylo stěžovateli podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. nařízeno odstranění stavby kolny na náradí na pozemcích parc. č. 13/3 a 24/1 v k.ú. Košetice u Hunčic. Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že právo provést na základě ohlášení stavbu kolny bylo stěžovateli odňato opatřením Obecního úřadu Líštiny ze dne 31. 5. 2005, č. j. 416/05/05/Op, vydaným podle § 127 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Jestliže bylo souhlasné sdělení zrušeno, stavba byla již rozestavěna a i přes výzvy k okamžitému zastavení prací dokončena, jedná se o stavbu nepovolenou. Důsledkem zrušení sdělení stavebního úřadu, že k ohlášené stavbě není námitek, nemůže být podle stavebního úřadu to, že souhlas byl dán mlčky podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. Obec Líštiny totiž písemné sdělení ve lhůtě 30 dnů vydala a stavebníkovi oznámila. Stěžovatel nepodal ve stanovené lhůtě žádost o dodatečné povolení stavby, proto bylo rozhodnuto o jejím odstranění.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2011, č. j. RR/111/11 odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí o odstranění stavby potvrdil.

Krajský soud předně považoval za účelovou žalobní námitku stěžovatele, že se sdělení stavebního úřadu o zrušení souhlasu týká sdělení č. j. 248/04/05/Op, zatímco sdělení, že stavební úřad nemá proti ohlášené stavbě námitek, vydal Obecní úřad Líštiny pod č. j. 247/04/05/Op. Ve správním spise jsou založeny kopie dvou listin, ze kterých je zřejmé, že stěžovatel podal stavebnímu úřadu ohlášení drobné stavby s přílohou „Situační náčrtek s vyznačením umístění drobné stavby (červeně)“. Na obou těchto listinách je prezentační razítko Obecního úřadu Líštiny a vyznačeno „došlo dne: 12. 4. 05“, číslo jednací je na jedné listině ručně opraveno na „č. j. 248/05“, na druhé listině je uvedeno bez opravy „č. j. 248/05“. Na sdělení Obecního úřadu Líštiny, že nemá námitek proti provedení drobné stavby v rozsahu ohlášení, je číslo jednací ručně opraveno na 248/04/05/Op. Z uvedeného je zřejmé, že souhlasné sdělení bylo označeno číslem jednacím 248/04/05/Op. Pokud bylo na stejnopise doručeném stěžovateli uvedeno č. j. 247/04/05/Op, jedná se o zřejmou nesprávnost. Stavební úřad tuto chybu v psaní na originále sdělení opravil podle § 47 odst. 6 zákona č. 71/1967 Sb. Ze správního spisu není zřejmé, zda byl o této opravě vyrozuměn stěžovatel jako účastník řízení. Z jeho následné argumentace však vyplývá, že si byl vědom toho, že bylo zrušeno právě toto souhlasné sdělení.

pokračování

Další žalobní námitky stěžovatele směřovaly vůči postupu, jakým mělo být zrušeno jeho oprávnění provést stavbu. Stěžovatel má za to, že přípis Obecního úřadu Líštiny ze dne 31. 5. 2005, zn. 416/05/05/Op, nemá oporu v zákoně, nemá formální ani věcné náležitosti rozhodnutí. Dále namítl, že i v případě zrušení souhlasného sdělení ze dne 14. 4. 2005, č. j. 248/ 04/05/Op, by zůstalo jeho oprávnění realizovat ohlášenou stavbu zachováno. Stavební úřad totiž ve lhůtě do 30 dnů ode dne ohlášení nestanovil, že stavba podléhá stavebnímu povolení. Podle stěžovatele tak mohlo mít zrušení sdělení za následek pouze to, že mu byl souhlas s provedením stavby dán mlčky (§ 57 odst. 2 stavebního zákona).

Krajský soud zaujal názor, že souhlas s ohlášením drobné stavby kolny na nářadí vydaný podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. byl zrušen postupem podle § 127 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění účinném do 31. 12. 2005, za účinnosti správního řádu z roku 1967. Krajský soud přitom připomněl závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, publ. pod č. 2725/2013 Sb. NSS, o tom, že souhlasy vydávané dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rozšířený senát se dále přiklonil k závěru, že se v případě vydání nezákonného souhlasu (jak písemného tak i provedeného mlčky) může jednat o nezákonný zásah stavebního úřadu. Krajský soud na základě těchto závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že pokud stěžovatel nesouhlasil s postupem stavebního úřadu, měl možnost obrátit se na soud s žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu (§ 82 s. ř. s.). Ze správního spisu ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odstranění stavby však není zřejmé, že by stěžovatel tuto žalobu podal. Krajský soud se tak již v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby nemohl zabývat námitkami směřujícími vůči zákonitosti postupu stavebního úřadu, jímž zrušil původně vydaný souhlas s ohlášením drobné stavby. Krajský soud proto vycházel z toho, že správní orgány správně uzavřely, že stěžovatel postavil předmětnou stavbu bez ohlášení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, bylo podle krajského soudu zcela v souladu s § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. rozhodnuto o jejím odstranění. Krajský soud závěrem podotkl, že řízení o odstranění předmětné stavby bylo zahájeno v roce 2005 a ukončeno teprve žalobou napadeným rozhodnutím. Stěžovatel však v průběhu správního řízení nepodal k nadřízenému správnímu orgánu podnět k ochraně před nečinností stavebního úřadu. Krajský soud má za to, že nečinnost stavebního úřadu nemá vliv na zákonitost rozhodnutí o odstranění předmětné stavby. Na základě uvedeného žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podal stěžovatel včasnou kasační stížnost. Namítl, že tím, že soud jeho žalobě nevyhověl, porušil jeho právo podle § 65 odst. 2 s. ř. s. domáhat se zrušení správního rozhodnutí, jímž byl zkrácen na svém hmotném právu takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud neposkytl ochranu výkonu jeho vlastnického práva k právem povolené stavbě. Stěžovatel ve své žalobě namítl, že mu správní orgán nařídil odstranit jeho povolenou stavbu, ačkoli splnil veškeré podmínky předepsané zákonem k tomu, aby mu vznikl nárok na

veřejnoprávní titul k této stavbě. Správní orgány ani soud přitom nezjistily, že by stěžovatel nějakým způsobem porušil zákon nebo nedodržel některou ze zákonem stanovených podmínek. Krajský soud se vůbec nezabýval žalobní námitkou, že neobstojí tvrzení správních orgánů, že předmětná stavba byla postavená bez ohlášení. Stěžovatel zde nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jeho námitky, že předmětnou stavbu řádně ohlásil a následně dle tohoto ohlášení postavil, s danou právní věcí nesouvisí. Pro posouzení, zda bylo rozhodnuto o odstranění předmětné stavby v souladu se zákonem, je totiž podle stěžovatele nutné si ujasnit, zda byla předmětná stavba postavena bez ohlášení či nikoli. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění rozhodnutí o odvolání a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Uvedl, že sdělení obecního úřadu podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. bylo opatřením orgánu obce v přenesené působnosti. Podle § 127 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, mohl orgán obce své nesprávné opatření vydané v přenesené působnosti sám zrušit. Zákon o obcích přitom nijak neurčoval postup nebo formu takového zrušení. Žalovaný má tedy za to, že souhlasné sdělení k ohlášené stavbě kolny bylo postupem podle § 127 odst. 3 zákona o obcích zrušeno. Stěžovatel tak ztratil právo stavbu kolny provést. Jelikož již byla stavba zahájena, stala se stavbou nepovolenou a stavební úřad byl povinen vést řízení o jejím odstranění podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v rámci řízení nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, byl stavební úřad povinen nařídít její odstranění.

Ačkoliv stěžovatel neoznačil důvody své kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., je z jejího obsahu zřejmé, že rozhodnutí správního soudu napadl z důvodu písmene d), tedy kvůli nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel totiž tvrdil, že se soud nezabýval žalobní námitkou, že je nepravdivé tvrzení správních orgánů, že předmětná stavba byla postavená bez ohlášení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni z hlediska uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Krajský soud ve svém rozsudku vycházel z toho, že pokud stěžovatel nenapadl správní žalobou sdělení stavebního úřadu ze dne 31. 5. 2005, zn. 416/05/05/Op, o tom, že se souhlas s ohlášením stavby ruší, nebylo již možné se v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby zabývat otázkou, zda byla stavba řádně ohlášena či nikoli. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že krajský soud byl v projednávané věci povinen zabývat se tím, jaký byl právní stav, na základě něhož správní orgán rozhodl o odstranění stavby, resp. zda veřejnoprávní titul k provedení stavby existoval či nikoli.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že při posouzení této otázky je nutné si především ujasnit, zda souhlasné sdělení stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. vůbec bylo možné zrušit postupem podle § 127 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích.

pokračování

Problematickou právní povahy souhlasného sdělení stavebního úřadu k ohlášení stavby a jeho odstraňováním se již Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, publ. pod č. 2725/2013 Sb. Rozšířený senát zde uzavřel, že souhlasy vydávané dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci předně připomíná, že ačkoliv se závěry rozšířeného senátu obsažené v citovaném usnesení výslovně vztahují pouze na institut souhlasu stavebního úřadu mj. s provedením ohlášené stavby vydaného podle nového stavebního zákona a nového správního řádu, lze tyto závěry *mutatis mutandis* vztáhnout i na obdobný institut souhlasu s provedením drobné stavby, stavebních úprav či udržovacích prací vydaného podle § 57 zákona č. 50/1976 Sb. (starého stavebního zákona) a to případně i v době účinnosti starého správního řádu, jak tomu bylo v nyní posuzované věci; vždyť právě na rozporné judikatuře vztahující se převážně k tomuto institutu podle zákona č. 50/1976 Sb. založil rozšířený senát svou pravomoc k posouzení této otázky. I souhlas stavebního úřadu podle § 57 zákona č. 50/1976 Sb. je tedy v souladu s právními závěry rozšířeného senátu třeba považovat nikoliv za rozhodnutí ve smyslu § 46 a § 47 starého správního řádu, ale za jiný úkon (opatření) správního orgánu ve smyslu § 3 odst. 5 starého správního řádu, na jehož vydání se starý správní řád nevztahoval, pouze se na tento postup přiměřeně použila ustanovení o základních pravidlech řízení uvedená v § 3 odst. 1 až 4 správního řádu.

Nejvyšší správní soud s odkazem na závěry rozšířeného senátu dodává, že stavební zákon č. 50/1976 Sb. tento zjednodušený postup schvalování staveb stanovil v případech, kdy s ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv sice nebylo možné určitý okruh staveb uskutečnit zcela mimo posouzení stavebního úřadu, ale „klasické“ správní řízení bylo pro tento okruh záměrů zbytečně finančně a časově náročné, a to pro žadatele i pro soustavu správních orgánů. Správní orgán při vydávání souhlasu podle § 57 zákona č. 50/1976 Sb. neprováděl shodné posuzování záměru jako v rámci stavebního řízení. Jeho úkolem zde bylo toliko posoudit, zda žadatel dodržel podmínky, které stanoví zákon. Správní orgán nemohl v rámci vydání souhlasu stanovit další podmínky provedení stavby. Proti souhlasu, ať již výslovnému nebo konkludentnímu, nebyly přípustné řádné opravné prostředky, neboť se nepředpokládal věcný či právní konflikt.

Pro nyní posuzovanou věc je ovšem rozhodné zejména to, zda a případně jakým způsobem mohl být souhlas stavebního úřadu, resp. orgánu obce vykonávajícího podle § 124 zákona č. 50/1976 Sb. některé pravomoci stavebního úřadu, vydaný podle § 57 zákona č. 50/1976 Sb. přezkoumán a případně zrušen v rámci veřejné správy. V tomto ohledu je nutno konstatovat, že rozšířený senát sice v citovaném rozhodnutí explicitně odmítl závěry dosavadní judikatury správních soudů k možnosti použít pro tento účel postup v rámci dozoru nad výkonem přenesené působnosti obce podle zákona o obcích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 As 7/2008 – 100, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 1999, č. j. 7 A 4/97 – 41), tento svůj názor ovšem zdůvodnil výhradně tím, že nový správní řád obsahuje v § 156 odst. 2 autonomní postup k přezkoumání a případně zrušení nezákonného souhlasu s provedením ohlášené stavby,

který je podle rozšířeného senátu třeba považovat právě za jiný úkon podle části čtvrté nového správního řádu. Ovšem zmiňovaná judikatura se vztahovala k souhlasům vydávaným příslušným správním orgánem podle § 57 zákona č. 50/1976 Sb., a to za účinnosti starého správního řádu, který ustanovení obdobné § 156 odst. 2 nového správního řádu neobsahoval, navíc, jak již bylo konstatováno, se na vydávání souhlasu s provedením ohlášené stavby, stavebních úprav či udržovacích prací nevztahoval.

Rozšířený senát si tedy nepoložil otázku, zda nemohl být souhlas vydaný podle zákona č. 50/1976 Sb. zrušen za účinnosti starého správního řádu postupem podle § 127 odst. 3 zákona o obcích, v tehdejší znění, jestliže právní řád v té době jiný prostředek nápravy v rámci veřejné správy nenabízel. Rozšířený senát tedy neposuzoval, zda bylo vůbec možné tento souhlas stavebního úřadu či orgánu obce vykonávajícího některé pravomoci stavebního úřadu, ať již výslovný nebo konkludentní, považovat za opatření orgánu obce vydané v přenesené působnosti ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o obcích, byť se jednalo o úkon správního orgánu učiněný v rámci výkonu veřejné správy, jímž se dokonce zakládalo právo provést stavbu, a tedy o úkon, který měl, jak konstatoval rozšířený senát, po materiální stránce obdobné účinky jako správní rozhodnutí (stavební povolení), jemuž však chyběly formální náležitosti rozhodnutí. Ustanovení § 129 zákona o obcích, v tehdejší znění, výslovně vylučovalo použití dozorových pravomocí nad výkonem přenesené působnosti obce pouze u rozhodnutí orgánů obce vydaných podle správního řádu a zákona o správě daní a poplatků. Je otázkou, do jaké míry bylo možné tyto pravomoci použít i na jiné úkony orgánů obcí, pokud jednaly v přenesené působnosti jako správní orgány při výkonu veřejné správy.

Uvedenými otázkami se Nejvyšší správní soud již zabýval ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 As 7/2008 – 100, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud zde podotýká, že závěry obsažené v tomto rozsudku lze v nyní projednávané věci aplikovat i z toho důvodu, že 5. senát v citovaném rozsudku stejně jako později rozšířený senát uzavřel, že sdělení stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. o tom, že proti provedení ohlášené stavby nemá námitek, není správním rozhodnutím, ale jiným individuálním správním aktem.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 As 7/2008 – 100, předně připomněl relevantní soudní judikaturu i názory zastávané odborníky na stavební právo. Upozornil tak na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 1999, č. j. 7 A 4/97 - 41, s nímž se ztotožnil. V uvedené právní věci (žalobkyně B. V. proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí) Vrchní soud v Praze vyslovil, že „Sdělení stavebního úřadu není správním rozhodnutím, ale opatřením, které je zrušitelné postupem podle § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb. Stavební úřad své sdělení zrušil a soudu v tomto přezkumném řízení nepřísluší hodnotit, zda tak učinil v souladu se zákonem.“ Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 5. 11. 1997, sp. zn. 10 Ca 266/97, uveřejněném v „Přehledu judikatury z oblasti stavebního práva“ autorů Michala Mazance a Jitky Křenkové, vydaným ASPI, a. s. v roce 2008, uvedl: „Souhlas k drobné stavbě je opatřením orgánu obecní rady (v uvedené právní věci – poznámka NSS) vydaným v přenesené působnosti. Je-li opatření vadné, zruší je okresní úřad, nezjedná-li nápravu orgán, který je vydal.“ V knize Stavební zákon v teorii a praxi autorů Jiřího Doležala, Jana Marečka a Oldřicha Vobořila vydané nakladatelstvím Linde Praha, a. s., v roce 2003, se k § 57 zákona č. 50/1976 Sb., mimo jiné, uvádí: „Pokud se ukáže, že sdělení stavebního úřadu o tom, že proti provedení ohlášené stavby nemá námitek, je vzhledem k nesprávnému

pokračování

posouzení věci vadné, je třeba postupovat podle příslušných ustanovení o dozoru, resp. o nápravě nesprávných opatření, která jsou v zákoně o obcích a v zákoně o hl. m. Praze.“ V „Přehledu judikatury z oblasti stavebního práva“ autorů Michala Mazance a Jitky Křenkové, vydaným ASPI, a. s. v roce 2008, na straně 704, 705 je uveden text stanoviska odboru stavebního řádu MMR ze dne 11. 3. 2002, č. j. 5278/0232/K-165/02, uveřejněného ve Věstníku Ministerstva pro místní rozvoj 3/2002 tohoto znění: „Sdělení stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 stav. zák. není správním rozhodnutím, ale opatřením správního orgánu, při jehož nápravě se postupuje jako při "nápravě nesprávných opatření". Do 24. 11. 1990 upravovalo tuto problematiku ustanovení § 72 a následující zákona č. 69/1967 Sb., o národních výborech, a poté se postupovalo podle zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), resp. podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).“ Z odůvodnění tohoto stanoviska vyplývá, že souhlas stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. je jiným opatřením správního orgánu, správnímu řádu nepodléhajícím. V dosavadní více než 25leté praxi nebylo při aplikaci stavebního zákona zpochybněno, že sdělení stavebního úřadu, jímž se zakládá právo provést drobnou stavbu, stavební úpravy či udržovací práce, je opatřením správního orgánu, při jehož nápravě se postupuje jako při "nápravě nesprávných opatření." Nápravu nesprávného opatření může učinit okresní úřad nebo sama obec.

Nejvyšší správní soud se pak v citovaném rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 As 7/2008 – 100, ztotožnil se závěry soudní judikatury i doktríny o tom, že sdělení stavebního úřadu, že proti provedení ohlášené stavby nemá námitek, je opatřením orgánu obce vydaným v přenesené působnosti, jehož nápravu lze činit postupem podle zákona o obcích, resp. jeho ustanovení o nápravě nesprávných opatření. Nápravu nesprávného opatření naopak nelze činit postupem podle stavebního zákona č. 50/1976 Sb., který žádá ustanovení o možnosti nápravy v tomto směru ani neobsahoval, upravoval jen možnost neudělit souhlas s ohlášenou stavbou. Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal důvod se od uvedeného závěru odchýlit.

Nejvyšší správní soud tak přisvědčil krajskému soudu v tom, že souhlasné sdělení k ohlášení stavby mohlo být zrušeno na základě § 127 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb. Neztotožnil se však již s jeho závěrem, že takovýto zrušující úkon bylo možné považovat stejně jako samotné souhlasné sdělení za nezákonný zásah stavebního úřadu ve smyslu § 82 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud zde připomíná relevantní právní úpravu: Ustanovení § 127 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění účinném do 31. 12. 2005, stanovilo, že opatření orgánů obce v přenesené působnosti jiné než uvedené v odstavci 1, které je v rozporu se zákonem, jiným právním předpisem, v jejich mezích též s usnesením vlády nebo směrnicí ústředního správního úřadu, zruší krajský úřad, nezjedná-li nápravu orgán, který je vydal, ve lhůtě stanovené krajským úřadem.

Zákon č. 128/2000 Sb. obsahoval i ustanovení společná a přechodná, kde v § 148 odst. 1 písm. b) stanovil, že zákon o správním řízení se vztahuje na rozhodování obce o právech a povinnostech právnických a fyzických osob na úseku přenesené působnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. O takový případ se podle Nejvyššího správního soudu jednalo právě při rušení opatření - souhlasného sdělení. Doručením souhlasného sdělení podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. totiž stavebníkovi vzniká právo stavby v rozsahu ohlášení. Jestliže stavební úřad následně považuje své písemné sdělení za nesprávné a svůj

souhlas ruší, odnímá tím stavebníkovi již nabyté právo stavby. Je zřejmé, že v takovém případě nepostačuje zjednodušený postup správního orgánu jako v případě vydání souhlasu, jímž stavební úřad pouze akceptuje záměr stavebníka určitou stavbu v rozsahu ohlášení provést. V souladu s § 148 odst. 1 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb. je tudíž při tomto odnímání práva nutno vést správní řízení a vydat rozhodnutí s náležitostmi podle § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení.

V nyní projednávané věci byl tak krajský soud povinen posoudit, zda přípis Obecního úřadu Líštany ze dne 31. 5. 2005, zn. 416/05/05/Op, naplňuje výše uvedené požadavky kladené na úkon správního orgánu, jímž ruší své souhlasné sdělení vydané podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., resp. své opatření vydané v přenesené působnosti. Byl tedy povinen zodpovědět otázku, zda lze tento přípis ze dne 31. 5. 2005, zn. 416/05/05/Op, považovat za rozhodnutí a dále zda jím bylo stěžovateli skutečně odňato veřejné subjektivní právo na provedení ohlášené stavby. Z tohoto hlediska měl pak krajský soud posoudit, zda byly naplněny podmínky pro nařízení odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek trpí nezákonností z důvodu tvrzeného stěžovatelem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť krajský soud se skutečně nevypořádal s žalobní námitkou, že stěžovatel byl k provedení ohlášené stavby oprávněn, ačkoli byla tato otázka pro posouzení zákonnosti odstranění stavby zásadní.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud dle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Plzni i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. května 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu